

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τί λέγει ο διάσημος γραφολόγος Ραφαήλ Χέρμαν. Ο παράδοξος άρραβωνιαστικός. Το τραγικό μυθικό που απέκάλυψαν τα γράμματά του. Η έκδικησι μιās συζύγου. Ο «άφωσιωμένος θαυμαστής» μιās Βερολινέζας. Το δράμα της έρωτευμένης του Κάρλσμπαυτ. Γυναίκες που είνε μοιραίο ν' αγαπούν κτηνώδεις και βίαιους ανθρώπους κλπ.

Ο δόκτωρ Ραφαήλ Χέρμαν είνε σήμερα ένας από τους πιο διασημους γραφολόγους της Εύρώπης. Μπορεί με μιá ματιά που θά ρίξη στο γραφικό χαρακτήρα σας να καταλάβη άμέσως πώς σκέπτεσθε, τις φιλοδοξίες σας κι' άκόμη τά πιο άπόκρυφα αισθήματά σας. Γι' αυτόν, το γράψιμο ενός ανθρώπου είνε ένας καθρέφτης που καθρεφτίζει ό,τι μπορεί να κρύψη κανείς από τά μάτια ενός άγνωστου. Όπως καταλαβαίνετε λοιπόν είνε ένας τρομερός κι' έξαιρετικά επικίνδυνος δόκτωρ. Ωστόσο είνε άπαραίτητος στην έγκληματολογική υπηρεσία του Βερολίνου. Με τή βοήθειά του αυτή έχει διαφωτίσει τό σκοτεινό μυστήριο ενός πλήθους δραμάτων και τήν έχει συνδράμει στην ανακάλυψη και τή σύλληψη των ένόχων. Ο Ραφαήλ Χέρμαν όμως άσχολεΐται και με ύποθέσεις της ιδιωτικής ζωής μας. Γι' αυτό τό λόγο κιόλας δημοσίεψε τό άκόλουθο άρθρο στο περιοδικό «Βύ» του Παρισιού. Σ' αυτό τό άρθρο του ο περίφημος γραφολόγος μιλάει για τά μυστικά δράματα της καρδιάς και τις αισθηματικές ιστορίες που ταραίζουν κάθε τόσο τήν ψυχή των ανθρώπων. Ίδου δέ τί αναφέρει για αυτό τό ύπερβολικά ένδιαφέρον ζήτημα:

— Η μακροχρόνια πείρα μου μ' έκανε να βλέπω πολύ διαφορετικά τους συνανθρώπους μου, γράφει ο δόκτωρ Χέρμαν. Αυτό δέν πρέπει καθόλου να σας παραξευεύη Προέρχεται από τις γνώσεις που μου χάρισε ή έπιστήμη της γραφολογίας. Στά πρώτα χρόνια αυτές ή άποκαλύψεις για τήν ανθρώπινη ψυχή μου στοίχιζαν ένα πλήθος άπογοητεύσεις. Έβλεπα ότι ο κόσμος δέν είνε τόσο ώμορφος όσο φαίνεται κι' ότι πίσω από ένα καλοκάγαθο χαμόγελο ή ένα στοργικό βλέμμα δέν κρύβεται πάντα μιá ειλικρινής καρδιά. Υπάρχουν ώμορφα πρόσωπα που ξέρουν να ξεγελάνε. Κι' έχουν δίκιο πολλοί ζωγράφοι που ζωγραφίζουν τόν Διάβολο με τήν γοητευτική μορφή ενός άγγέλλου. Έπειτα όμως αυτό πειά δέν μου έκανε έντύπωσι κ' ήρθε μάλιστα μιá μέρα που αγάπησα τόν κόσμο ακριβώς γι' αυτές τις άδυναμίες του. Μά ως σας αναφέρω μερικές περιπτώσεις από αυτές που μου παρουσιάσθηκαν τελευταία:

Μιá μέρα στο γραφείο μου μ' έπεσκέφθηκε μιá νέα και κομψή κυρία. Ήθελε να με συμβουλευθής γιατί ο άρραβωνιαστικός της κόρης της φέρνονταν στην μνηστή του, αυτό τόν τελευταίο καιρό, με μιá άκατανόητη ψυχρότητα.

— Αυτό δέν μπορώ να τό έξηγήσω, μου δήλωσε. Ο νέος λάτρευε πάρα πολύ τήν κόρη μου και θά μπορούσε κανείς να πη ότι ο γάμος τους θά είνε ένας γάμος από έρωτα. Έν τούτοις έρχονται μερικές στιγμές που αυτός ο νέος κυριεύεται από μιá τρομαχτική κακία. Μου φέρεται άπότομα και μιλάει ψυχρά στην άρραβωνιαστική του.

Κύτταξα προσεχτικά τά γράμματά του νέου και της κόρης της. Ύστερα τήν παρακάλεσα να γράψη κι' εκείνη δυό λέξεις για να τις μελετήσω. Και τότε από αυτούς τους τρεις γραφικούς χαρακτήρας ξεπήδησε ή άλήθεια, μιá τρομακτική άλήθεια.

— Κυρία μου, της είπα, ο νέος αυτός δέν πρόκειται να παντρευτή τήν κόρη σας και ή αίτια είσαστε σεις. Από τήν ήμέρα που σας γνώρισε άρχισε να αισθάνεται για σας μιá περιεργή συμπάθεια, που δέν άργησε να καταλήξη σ' έναν κρυφό έρωτα. Αυτό τό αισθημα που παλεύει να κρύψη στην καρδιά του, τόν έχει αναστατώσει κι' έρχονται στιγμές που σας μισεί γιατί του ταραξέτε, χωρίς να τό θέλετε, τή ζωή του. Άλλοτε πάλι αυτό τό αισθημα τόν κάνει να σας λατρεύη. Ορίστε τό γραφικό χαρακτήρα του. Στο γράμμα που γράφει σ' εσάς, τ' όνομά σας είνε γραμμένο στα-

θερά και με μιá δόσι κακίας. Κυττάτε πόσο χοντρά και πόσο δυσανάλογα είνε τά γράμματά. Στο γράμμα όμως που γράφει στην κόρη σας, τ' όνομά σας είνε γραμμένο διαστικά, διαστακτικά, σαν να φοβόταν μήπως προδώση στην άρραβωνιαστική του τό μυστικό του. Έπίσης από τό γραφικό χαρακτήρα του κι' από τόν τρόπο που γράφει τήν λέξι «έγώ», φαίνεται καθαρά ότι δέν έχει θέλησι κι' ότι παρσύρεται από τά αισθήματά του. Έτσι, είμαι βέβαιος ότι δέν θά παντρευθής τήν κόρη σας. Έπειδή όμως είνε εύγενής, θά φύγη χωρίς να σας άποκαλύψη τό μυστικό του και δέν θά θελήση να έπωφεληθής της άδυναμίας που έχετε γι' αυτόν.

Η κυρία τά εΐχε χάσει. Έπειτα με δάκρυα μου ώμολόγησε ότι πράγματι έκτιμούσε πάρα πολύ αυτό τό νέο κι' αισθάνονταν κοντά του μιá ιδιαίτερη εύχαρίστησι σαν να ήταν φίλη του κι' όχι μητέρα της μνηστής του.

Κι' άλήθεια έτσι όπως είχα πη και έγινε. Έπειτα από λίγο καιρό ή ίδια κυρία με πληροφορούσε ότι ο νέος τους εΐχε εγκαταλείψει κι' ότι εΐχε φύγει με μιá πρόφασι.

Μιá άλλη φορά πάλι μου δόθηκε ή εύκαιρία ν' άσχοληθώ με τήν άκόλουθη ύπόθεσι: Ένας Βερολινέζος εΐχε εγκαταλείψει τήν ώμορφη γυναίκα του για ν' άκολουθήση μιá παληά φίλη του, άσχημη και κακή, τήν όποία όμως, παραδόξως, ελάτρευε. Η γυναίκα του τότε, τρελλή από τή ζήλεια της, άποφάσισε να τόν έκδικηθής. Άρχισε λοιπόν να γράφη τρυφερά γράμματά στην φίλη του, παραποιώντας τόν γραφικό χαρακτήρα της, ώστε να μοιάζη με άνδρικό και υπέγραφε: «Ένας άφωσιωμένος θαυμαστής σας».

Η άσχημη γυναίκα στην αρχή δέν έδωσε σημασία σ' αυτά τά γράμματά. Έπειτα όμως δέν άργησαν να της κινήσουν τό ένδιαφέρον. Έτσι έγινε κοκέττα, προμηθεύοταν ένα πλήθος καλλυντικά για να κρύψη τήν άσχήμια της, έγινε εύθυμη και συχνά σκεφτόταν τόν μυστηριώδη θαυμαστή της. Τόλμησε μάλιστα να του άπαντήση και να του όμολογήση ότι εΐχε συγκινηθής έξαιρετικά από αυτή τήν αγάπη του.

Και από αυτή τή στιγμή αρχίζει ή τραγωδία. Η σατανική γυναίκα με γυναικείο πειά χαρακτήρα έγραψε στον παληό άνδρα της και του απέκάλυψε ότι ή φίλη του έπαυσε πειά να τόν σκέφτεται κι' ότι καλόν θά είνε να ρίχνη ένα μάτι στην άλληλογραφία της. Ο τέως σύζυγος φυσικά άκολούθησε τή συμβουλή της «άγνωστου». Έπαιρνε τά γράμματά του «θαυμαστού» της φίλης του, τά διάβαζε και τά έσκιζε. Κι' έτσι άρχισε να μισή τήν φίλη του και να της φέρεται πρόστυχα και να τήν βασανίζει. Η φίλη του πάλι, έρωτευμένη με τόν μυστηριώδη «άγνωστο» και είδοποιημένη από «αυτόν» ότι ο φίλος της τους παρακολουθεΐ, δέν άργησε να γίνη νευρική, να ύποφέρη και να περνά μέρες άγωνίας. Στην άπελπισία του επάνω ο άνδρας σκέφθηκε να έρθη να με βρής, μήπως τυχόν κι' ο αντίζηλός του ήταν κανένας στενός γνωστός του σπιτιού, γιατί φαινόταν να ξέρη πάρα πολύ καλά τήν ιδιωτική ζωή του.

Κύτταξα τόν γραφικό χαρακτήρα των δυό έπιστολών και του δήλωσα:

— Αυτά τά γράμματά είνε γραμμένα από μιá γυναίκα που έχει μάλιστα λόγους να κρύβη τόν πραγματικό γραφικό χαρακτήρα της, γιατί όταν γράφη και σε σας άλλοιώνει τό γράψιμό της, πράγμα που κάνει επίσης κι' όταν θέλη να μιμηθής άνδρικό χαρακτήρα, όταν γράφη δηλαδή στην φίλη σας.

Έπειδή δέ μου εΐχε έξωμολογηθής δλη τή ζωή του, τόν παρεκάλεσα να μου δείξη κι' ένα γράμμα της γυναίκας του. (Συνέχεια στη σελίδα 53)

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΕΞΠΡΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

δόν οι αντρες είνε δικηγόροι...

Διπλό χαμόγελο.

— Αυτή τη φορά όμως κάνατε λάθος... Είμαι γιατρός...

Κι' ο κύριος της δίνει την κάρτα του.

— "Ω!... Είσαστε ψυχίατρος!

— Μάλιστα, κυρία μου, γιατρεύω τούς τρελλούς...

— Γι' αυτό ξέρετε τόσο καλά τις γυναίκες...

Τò εξπρές μπήκε στο σταθμό της Λωζάνης. Η κυρία Μερλέν κατέβηκε.

— Καλό ταξίδι!

— Ευχαριστώ, κυρία μου. Είμαι άπαρηγόρητος που είμαι μόνος...

Η κυρία Μερλέν μ' ένα σαγηνευτικό χαμόγελο του εύχεται πάλι καλό ταξίδι. Μά οι δικοί της την είδαν κι' έτρεξαν τριγύρω της. Φιλιά, γέλια, χαρούμενες φωνές. "Επιπαιτά, με το αυτοκίνητο γύρισαν στο σπίτι.

— "Έκανε καλό ταξίδι; την ρώτησε ο άντρας της.

— Θαυμάσιο! Βρήκα κι' έναν χαριτωμένο θαυμαστή...

— "Ω, πάντα γοητευτική, πάντα μοιραία!... την ειρωτεύτηκε ο κ. Μερλέν.

— Λέγε δ,τι θέλεις εσύ... από τη ζήλεια σου! Έγώ είμαι πολύ ευχαριστημένη!

— Έμπρός λοιπόν, για να μάθουμε κι' εμείς την περιπέτειά σου... Ήταν νέος, κομψός, συμπαθητικός;

— Η κ. Μερλέν έβγαλε το καπέλλο της.

— Ήταν τριάντα χρονών περίπου, είπε. Πολύ ευγενής...

— "Εξυπνος. Ένας επιστήμων!... Στο τραπέζι του βαγκόν-ρεστωράν ζήτησε το χέρι μου...

— Τί λές! Το χέρι σου;

— Για να το διαβάσει, ανόητε!

— "Έλεγα κι' εγώ!...

— Ναί... Ήταν ψυχίατρος, μά ήξερε απ' έξω την χειρομαντεία!...

— Λοιπόν;

— Περίμενε...

Η κ. Μερλέν κυτιάχτηκε στον καθρέφτη, έβγαλε τα γάντια της, πήρε μιά βαθειά αναπνοή κι' άρχισε να θαυμάζει το λευκό χέρι της που κρατούσε εκείνος ο συμπαθητικός νέος μέσα στο δικό του. "Εξαφνα όμως χλώμιασε.

— Το δαχτυλίδι μου! Έκανε με σβυσμένη φωνή. "Έχασα το δαχτυλίδι μου!...

Και τότε μόνο κατάλαβε ότι ο κύριος του εξπρές ήταν ένας λωποδύτης.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

Και τότε εξακρίβωσα ότι αυτή έγραφε τὰ άνώνυμα γράμματα.

"Όταν ο άντρας της τὸ πληροφορήθηκε, πήγε να τρελλαθῆ από τη λύσσα του. Και για να την έκδικηθῆ, πήρε διαζύγιο και παντρεύτηκε τη φίλη του, ἡ ὁποία έπειτα από αυτή την αισθηματική απογοήτευσί της, ν' άλληλογραφή με μιά γυναίκα, νομίζοντας ότι είνε άνδρας, ήθελε παρηγοριά!

"Ίδου ακόμη τὸ δράμα μιάς άλλης γυναίκας: Αυτή την είχα γνωρίσει στο Κάρλσμπαντ. Μου έδειξε ένα γράμμα του αγαπημένου της που την ζητούσε σε γάμο. Της άπάντησα ότι δέν έπρεπε να δεχθῆ, γιατί θα γίνη δυστυχισμένη κι' ο σύζυγός της θ' αυτοκτονήσῃ! Δέν μ' άκουσε και τέλεσε τούς γάμους της. Μετά δυο χρόνια όμως χώρισε, γιατί ο άνδρας της ήταν νευρασθενικός. "Επειτα δὲ από λίγο καιρό τέλειωνε πράγματι με μιά πιστολιά τις μέρες του.

Και στο δεύτερο γάμο της, πάλι αυτής της γυναίκας της εξήγησα ότι θα γίνη δυστυχής και επίσης δέν μ' άκουσε. "Ο γραφικός χαρακτήρας του μέλλοντος συζύγου της άπεκάλυπτε ότι αυτός ήταν ένας κτηνώδης τύπος. Και πράγματι, σ' ένα συζυγικό καυγά, την άρπαξε και την πέταξε απ' τὸ παράθυρο στον κήπο του σπιτιού της. Η δυστυχισμένη έσπασε τὸ πόδι της κι' έτσι μόνο πίστεψε στα λόγια μου: "ότι ήταν από τούς τύπους τῶν γυναικῶν που μπλέκουν με άνδρες θίαιους και κτηνώδεις κι' οί ὁποιοί τις κάνουν να μετανοήσουν.

Κι' αλήθεια, ἡ γυναίκα μπορεί να σὰς άποκαλύψη ὅλα αυτά τὰ πράγματα, ἡπως σὰς αναφέραμε, είνε ἡ επιστήμη με την ὁποία μπορεί κανείς από τὰ γράμματα ἑνὸς ανθρώπου να μαντέψη τὸν πραγματικό χαρακτήρα του.

ΡΑΦΑΗΛ ΧΕΡΜΑΝ

Η "ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ.. ΑΔΙΚΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ:

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

στάς της.

Η Νόρμα Σήρερ, επίσης, έπαθε κάτι, ακόμη σοβαρώτερο: Οί σκηνοθέτες την στέρησαν από ὄλη την φυσική χάρι της και την μακιγιάρουν με τέτοιο τρόπο που της άδικούν την ὡμορφιά της.

Πολλές «βεντέτες», πάλι, έχουν μιά ὡμορφιά άγγέλου, μά ἡ ὁποία δέν άρέσει στους ανθρώπους τῶν «στούντιο». Για να παίξουν λοιπόν στον κινηματογράφο τις παραμορφώνουν με ένα ειδικό «μακιγιάζ».

— Δέν μπορεί, δηλώνουν, ὄλες ἡ «βεντέτες» να έχουν μιά έκπληκτική ὡμορφιά. Πρέπει ν' αντιπροσωπεύουν τούς διαφόρους τύπους από τη ζωή.

"Ετσι, μιά ξανθή «βεντέτα» γίνεται μελαχροινή γιατί αυτό τὸ χρώμα ταιριάζει περισσότερο στο ρόλο της ἢ τὸ αντίθετο. Χαρακτηριστικό δὲ είνε τὸ άκόλουθο άνέκδοτο: Ο σύζυγος μιάς μελαχροίνης καλλιτέχνιδος συνώδευσε τη γυναίκα του τὸ πρωί στο στούντιο, τὸ βράδυ δὲ γύρισε να την πάρη. Μόλις όμως την αντίκρυσε στάθηκε και την κυτούσε σαν χαμένος και τέλος ψιθύρισε:

— Σὰς παρακαλώ, κυρία μου, με συγχωρείτε, αλλά θα έγινε άσφαλῶς κάποιο λάθος. Έγώ ζήτησα τη γυναίκα μου κι' ὄχι εσὰς.

Εκείνη όμως, τρελλή από τὰ πολλά γέλια, του εξήγησε ότι κατά την παραμονή της στο στούντιο, οί «μακιγιέρ» της συνέστησαν ν' αλλάξει τὸ χρώμα και τὸ κτένισμα τῶν μαλλιῶν της, να μεγαλώσει τὰ τόξα τῶν φρυδιῶν, να κάμη ένα σοφώτατο «μακιγιάζ» και φυσικά έγινε άγνωρίστη.

Από τις «βεντέτες» που άδίκησε και άδικεί σ' ὡμορφιά ο κινηματογράφος είνε ἡ Μάρλεν Νητήτριχ, ἡ Μύριαμ Χόπκινς, ἡ Κάθριν Χέμπουρν, ἡ Τζούν Βλάσσεκ, ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ, τὸν καιρό που θρισκόταν στο Χόλλυγουντ, ἡ Τζόαν Μπλοντέλ, ἡ Καρόλ Λομπάρ κ' ἡ "Ελεν Χέϋζ. Εκείνες δὲ που κολακεύει είνε ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ἡ Μαίρη Πίκφορντ και ένα σωρὸ άλλες, που ἄμα τις δη κανείς στην πραγματικότητα δέν θα τις γνωρίσει!

"Όπως βλέπετε, λοιπόν, ο κινηματογράφος είνε μιά ὀφθαλμαπάτη, ένα ὄνειρο. Κι' όταν ξυπνήσει κανείς, φυσικά βλέπει πιὸ διαφορετικά πράγματα απ' ὅτι παρουσιάζονται στ' ὄνειρό του.

ZAN ΡΟΥΝΤΩ

ΖΗΤΙΑΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

"Αργά τὸ μεσημέρι ο Λορεντσίνι στάθηκε σε μιά γωνία του ὁρόμου τσακισμένος από την άγωνία, την πείνα και τὸ κρύο. Οί διαβάτες τὸν κυττοῦσαν με σίκτο. Μιά κυρία μάλιστα άνοιξε την τσάντα της και του έδωσε ένα χαρτονόμισμα. "Επειτα ένας κύριος... Σε λίγο ένας άλλος... Ο Μασσίμο τώρα με θουρκωμένα τὰ μάτια από δάκρυα, άπλωνε μόνος του τὸ χέρι του στους διαβάτες. "Η σκέψις ὅτι έπρεπε να κηδέψη τὸν πατέρα του και να συντηρήσει την άδελφή του, τὸν έκανε να μη ντρέπεται γι' αυτή τη χειρονομία του.

"Όταν γύρισε στο φτωχικό του διαμέρισμα, δέν εκλαιγε πειά. Τὸ πρόσωπό του είχε μιά παγερή έκφρασι. Και την άλλη μέρα δέχθηκε μετά την κηδεία, με ψυχρότητα, τὰ θερθὰ συλλυπητήρια τῶν φίλων του πατέρα του. "Α, ήξερε ότι ὄλ' αυτά ἦσαν μόνον λόγια. Ο Φλάμμι μάλιστα άποχαιρέτησε τὸ νεκρὸ μ' ένα συγκινητικό λόγο που έκανε ὄλους να δακρῶσουν. Είχε στείλει κι' ένα πλούσιο στεφάνι με τὸνομά του!

Μά ο Μασσίμο σκεφτόταν τώρα ότι με τὰ λίγα λεφτά που του μέναν από τις έλεημοσύνες τῶν άγνωστων, έπρεπε να φροντίσει για την Μίμμα και για να εργασθῆ. Και τὰ κατάρφερε. Άρχισε να δουλεύη σκληρά, να κάνη τη νύχτα μέρα. Κέρδιζε τώρα αρκετά χρήματα και τὰ θόλευε καλῶς. "Εντυσε την άδελφή του με ζεστά ὡμορφα ρούχα. Μά εκείνο που έκανε εντύπωση σ' ὄλους ἦταν ὅτι ο Μασσίμο δέν είχε στενούς φίλους. Τὸ μόνο που τὸν ενδιέφερε ἦταν ἡ δουλειά του κ' ἡ αγαπημένη του Μίμμα. Κι' όταν τὸν ρωτούσαν για ποιὸ λόγο δέν είχε έμπιστοσύνη στους φίλους του, εδῆλωνε μ' ένα πικρὸ χαμόγελο:

— Γιατί; Χμ! Αυτό τὸ μυστικό τὸ ξέρει μόνο ένας... ζητιάνος...

Κι' άλλαζε κουβέντα, μη θέλοντας ν' άποκαλύψη τὸ τραγικό δράμα που του είχε διδάξει, ὅτι ἡ ζωή είνε πάρα πολὺ σκληρή κι' άδιάφορη στίς θλίψεις μας.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤΟ ΓΚΡΕΛΛΑ